

SZAKÁLLAS ZSOLT

PRÓZAVERSEI

Formátlanok

Itt a kártyavár rendelte borotvahab érintettjei becézik a hajóhintát.

Itt a mérgek tengere sárgászöld.

A terembura impulzustanár után böngész az újságban.

Vágott harmat kíséri.

Oszolj, paradús léggör, a nyavalyák védőszentje úgysem ismerkedne meg veled!

Ha ritkulni készül a lomb, azt mondd: iszákosoké a Vénuszom harangja. Remek.

Moly ette kapavillanás hófehér tündére, áztass el, mert a badarság felajánlott posztjából az imaház kivágja a lojalitást!

A pechet zsírtalanítja a szentségtörő, a porszem meg egyre csak gurul, gurul, a böszmeség fennakad rajta.

A távvezeték mélysége.

Az utászok.

Szögletes delejnek csücsöri a logója.

Kóchangya lébecol, hol partnerre lelhetnénk; hiába, ha a golyóálló mellények egyszer kőbe ágyazódnak, süketté válik a horizont.

Tudvalevőleg a mángorlók kalyibákban laknak, így túlzás azt állítani, hogy a mesék megbokrosodnak.

Túlzásba hajló az a kijelentés is, hogy körutakon battyog az agónia, igen, van variáns, mely megtöri a tyúkszemek összefonódását a kátránycsíkkal, és sokak megbotránkoztatására a kenetlen gombolyag lábatlan pesszimizmusú csörlő!

Épeszübb barát kéne, erre a bacchánsnőket maszatoló szivacsos tréning előhúz a lopótökből egy trükköt, ami egy üvegcserep szélén vegetált idáig.

Steril képződmény a rácponton?

Meglehet, de azért ne feledjétek, a kárörvendés makettje gyám egy bűgőcsigában!

Antivilág

Minálunk csapolják a divíziót
és orsót vetnek a lőportesztek, minél több függőséget összeszedvén,
a levegőtlen helyek kuratóriumának elnöke
percenként pelenkát cserél
az ivartalanul szaporodókon.
Az idioták cikkeket írnak az izotópokról,
a táblaképek szempontokat szerkesztenek, elhivatván velünk,
hogy a fakéreg alatt cipó lakik. Csatát itt senki
se nyer, s vesz, mert a különbözőségeket kiirtottuk,
amit harmadszorra megtalálunk, az a kéregállományt megtámadó fémpikkely.
Egy oktávval feljebb blokkolható, mi kévétlen természetű,
a védőmaszkokat senki se akarja üvegyapotba bugyolálni,
ellenőrzésünk a fékek fölött látszólagos.
A pizsamánk is az,
tengerpartok homokjába fújjuk orrunkat, ha náthásak vagyunk, agresszióinkat úgy vezetjük le, hogy megőröljük
felhalmozott ecseteinket a koponyák hegyén,
de meg kell hajolnunk a pezsgőzés alatt, mert rizikófaktoraink egy rokkán peregnék
a helyszíni fonákságok mirtuszkoszorújával.
Fereteges küzdelmünk a luciferi erőkkal és tündöklésünk,
melyet nem visel el senki.
Túl a közérthetőségen keskeny szájpaddásunk felesel a rozsdák bankóival,
ez páratlan, mint egy nyersségében átölelt, kétélű répa.
Okosan gazdálkodunk a földeken,
az ekéket lecsatoljuk a madárijesztőkről, kapavágásaink defektes számléltrák,
miket a rébuszok parittyái kivetnek.
Itt több a kaptárkövet idéző eset, de elmegyünk mi, el, a hintókért,
ha hibázunk valamiben, büntetésül krém-könnyű mérsékelt égőveket
szülünk az aráknak.
A vasalódeszkát kinyújtjuk a végtelenségig, minálunk a telítődés barna
és a szakadékoknak felségjelzésük van, aki azokba beleveti magát,
csupros szitakötőkkel találkozik, amik a felütött szótárakból libbennek elő.

Cella

Szemöldökcsipesszel kiszedték tenyeremből
a tövist, azóta könyörületet nem ismerve, vastagabbra húzik
csapásaim nyomán a nevetőgörcs.
Fáklyafényben keresem
az irracionalitásom,
órarendem: karattyolás réme, lenyeli mindjárt a ringbe szállt szleng.
Te artikulálatlan hang,
csodálnivaló itt is akad épp elég, ím, pálfordulásom glóriája fakanálra csorgatott fogszabályozó.
A gobelinen hemzsegnek a portfóliók.
A kötbér leinti a tiltakozást, ettől fejlődik jól a jégvágóm.
No hiszen, elszegényedett vibrációm, s bőrnyúzással fenyegető táltosaim
mind a parazsamból esznek.
Ha kikezdek a zsarnokkal,
a sarjadásom bitang.
Az eszmetorlódásoknál nincs korhatár, s kényes régiómra
rápisszeg a lefedettség.
Akár visszamenőleg is csábít
a cafka selyem, előzetes letartóztatásban a trambulín, miért, miért?
Ó, bicegő kabócáim a színes alkonyú oltalomban, jobban örül az, kinek forró termosza hirtelen
malmozni kezd.
A golfpályámra ráférne egy fésű. Kánikulai előjelzések a kocsányon.

Lankadatlan

Nincs információm

a gélről,

így a felbillent horizont kénytelen kényeztetni tudatlanságom.

Ágrólszakadt kohézióm vibrál a villanyokban,

parafrázisokkal nézek farkaszemet,

a csintalanság csimborasszója sűríti a lelátómat.

A polgárpukkasztók feltúrt gabonahalma, s a locsoló versikék hanyatt dőlnek széthasadt rögeim hezitálásától.

Akik a sarut foldozzák, lángszórók korallerdeibe vonják

tisztes korú meszem;

a boszorkányos sminkkel kacarászó vakondtúrás fukar várszínházi közönsége

pedig tapsol, egyre tapsol nekem,

a tüskés ligetek mélyén félbeharapott csali, hogy fölülmúlta taplógombám előőrseit.

Nincs lehetőségem a polemizáló urak kezét szorongatni.

Hogy benntartsam a reakcióimat, evakuálom a páncélingeket.

Akik tömött, szürke vádlijaim metszetéből ragadják ki

a küszöbkeresők patrónusait,

azok télvíz idején a szent etűd oromdíszei.

Értitek?

A kék adó itt az, hogy lecsavarhatják a füleket!

Szerezzük csak vissza a rablást, s páránk préselésre fog szomjazni.